

[Indenrigsministeren.]

tillægsejendomsskatter i købstæderne friges, hvorved købstæderne yderligere får ca. 18 mill. kr. årligt til rådighed. Til gengæld vil den i lov om boligbyggeri foreslåede udvidelse af huslejetilskuddene til også at gælde børnerige familier i ældre lejligheder påføre kommunerne en merudgift. Denne merudgift for kommunerne kan anslås til ca. 20 mill. kr. Der er herved taget hensyn til det ændringsforslag, boligministeren har stillet i folketingets udvalg vedrørende lov om boligbyggeri m. v., hvorefter staten skal refundere kommunerne en tredjedel af deres udgifter til huslejetilskud. Af disse merudgifter må det påregnes, at ca. 15 mill. kr. vil påhvile bykommuner og ca. 5 mill. kr. omegnskommunerne og de øvrige bymæssige kommuner. Tilsammen vil disse forslag således give bykommunerne en merindtægt på ca. 133 mill. kr., medens de bymæssige kommuner vil få en merudgift på ca. 5 mill. kr.

Denne merindtægt på ca. 133 mill. kr. i bykommuner fremkommer først i 1960-61. I det første år — 1959-60 — vil merindtægten kun blive ca. 68 mill. kr. Disse indtægtsbeløb vil kunne anvendes til nedsættelse af de kommunale indkomstskatter, der ellers skulle have været udskrevet i bykommunerne. I København og på Frederiksberg svarer disse merindtægter til ca. 9 pct. af indkomstskatten det første år og ca. 19 pct. det andet år. For købstædernes vedkommende vil merindtægterne gennemsnitlig svare til henholdsvis ca. 9 og ca. 15 pct. af indkomstskatten.

Ved fremsættelsen af ejendomsskatteforslagene blev det bebudet, at der samtidig med de forestående skattnedsættelser i byerne ville blive fremsat forslag om en reform af indkomstbeskatningen i disse kommuner. Denne reform skulle for det første forenkle det bestående ret indviklede beskatningssystem. Dernæst skulle de ny beskatningsregler sikre, at de skattnedsættelser, der bliver tale om, nogenlunde kommer til at svare til de huslejeforhøjelser, de ekstraordinære ejendomsskatter vil medføre for de største grupper af skatteydere.

Endvidere blev det i statsministerens tale ved folketingets åbning stillet i udsigt, at der i indeværende folketingssamling ville

blive fremsat forslag om afvikling af erhvervsskatten.

I overensstemmelse med de således fremsatte udtalelser indeholder de to lovforslag, der nu fremsættes, såvel forenklede regler for kommuneskattens beregning som bestemmelser om erhvervsskattens ophævelse som selvstændig skat i forbindelse med en særlig afløsningsordning i de områder, hvor erhvervsskatten i dag har forholdsvis stor betydning.

I det følgende skal jeg først kort redegøre for hovedindholdet af de to lovforslag. Dernæst skal jeg gøre nogle bemærkninger om forslagenes økonomiske virkninger dels for kommunekasserne, dels for skatteyderne. Først skal jeg omtale forslaget om ændring af kommuneskatteoven.

Det nye beskatningssystem går i store træk ud på, at indkomstskatten i købstæderne og deres omegnskommuner samt i de større bymæssige kommuner fremtidig skal udskrives med en for alle skatteydere i kommunen fælles beskatningsprocent. Skatten beregnes af de skattepligtige indkomster, efter at der i disse er givet dels hustru- og børnefradrag efter de ved statsskattens beregning gældende regler, dels et personfradrag. Dette personfradrag foreslås fastsat til 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Herved opnås det bl. a., at næsten alle personer, hvis indtægt er så lav, at de ikke betaler statsskat, heller ikke bliver pålignet kommuneskat. Da de ekstraordinære ejendomsskatter i bykommunerne i 1959-60 kun opkræves med halvdelen af de promiller, der skal gælde i de følgende år, er det på linje hermed foreslået, at også personfradraget fastsættes lavere det første år, nemlig til henholdsvis 3 000 kr. og 2 000 kr.

En beskatning efter disse principper har i de senere år gentagne gange været på tale. Allerede skattelovskommissionen af 1938 gik ind for en kommunal beskatning af denne art, ligesom det kommuneskatteforslag, der indgik i de den 11. maj 1954 fremsatte skattereformløst, byggede på et system, hvorefter skatten skulle udskrives med en for alle kommunens skatteydere fælles procent af den del af indtægten, der oversteg visse faste fradrag.

Fordelen ved en sådan fælles beskatnings-